

Asia C-166/20**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

22.4.2020

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Liettua)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

8.4.2020

Valittaja:

BB

Vastapuoli:Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija (Liettuan
tasavallan terveysministeriö)**Pääasian kohde**

Riita-asia, jossa on kyse siitä, että valittajalla ei tunnusteta olevan proviisorin ammattipätevyyttä, kun tämä pätevyys on mahdollisesti saatu useissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Ammattipätevyyden tunnustamisesta 7.9.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/36/EY (jäljempänä direktiivi 2005/36/EY), Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (jäljempänä SEUT) 45 ja 49 artiklan sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 15 artiklan tulkinta ja soveltaminen käsiteltävässä asiassa; SEUT 267 artiklan kolmas kohta.

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko direktiivin 2005/36/EY 10 artiklan b alakohtaa, kun sitä tulkitaan yhdessä 1 artiklassa määritellyn direktiivin tarkoituksen kanssa, tulkittava siten, että sitä voidaan soveltaa tilanteessa, jossa henkilö ei ole saanut muodollista pätevyyttä osoittavaa asiakirjaa, koska hän on mahdollisesti täyttänyt ammattipätevyuden hankkimisen edellytykset useissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa eikä vain yhdessä jäsenvaltiossa? Tällaisessa tilanteessa, jossa henkilö ei ole saanut muodollista pätevyyttä osoittavaa asiakirjaa, koska hän on mahdollisesti täyttänyt ammattipätevyuden hankkimisen edellytykset useissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa eikä vain yhdessä jäsenvaltiossa, onko direktiivin 2005/36/EY III osaston I lukua (”Koulutuksesta annettavien asiakirjojen yleinen tunnustamisjärjestelmä”) tulkittava siten, että pätevyyden tunnustava laitos on velvollinen arvioimaan kaikkien sellaisten henkilön toimittamien asiakirjojen sisältöä, jotka voivat osoittaa ammattipätevyuden, ja sitä, ovatko ne vastaanottavassa jäsenvaltiossa ammattipätevyuden hankkimiselle asetettujen vaatimusten mukaisia, ja tarvittaessa soveltamaan korvaavia toimenpiteitä?

2. Käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa valittaja on mahdollisesti täyttänyt direktiivin 2005/36/EY III luvun 7 jakson 44 artiklassa tarkoitetut proviisorin ammattipätevyuden hankkimisen edellytykset mutta jossa nämä edellytykset ovat täyttyneet useissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa eikä ainoastaan yhdessä jäsenvaltiossa eikä valittajalla ole näin ollen direktiivin 2005/36/EY liitteessä V olevassa 5.6.2 kohdassa säädettyä koulutuksesta annettavaa asiakirjaa, onko SEUT 45 ja SEUT 49 artiklaa sekä perusoikeuskirjan 15 artiklaa tulkittava siten, että niissä velvoitetaan vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset arvioimaan valittajan ammatillista koulutusta ja vertaamaan sitä vastaanottavassa jäsenvaltiossa vaadittavaan ammatilliseen koulutukseen ja myös arvioimaan sellaisten toimitettujen asiakirjojen sisältöä, jotka voivat osoittaa ammattipätevyuden, ja sitä, ovatko ne vastaanottavassa jäsenvaltiossa ammattipätevyuden hankkimiselle asetettujen edellytysten mukaisia, ja tarvittaessa soveltamaan korvaavia toimenpiteitä?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

SEUT 45 artiklan 1–3 kohta ja SEUT 49 artikla

Perusoikeuskirjan 15 artiklan 1 ja 2 kohta

Direktiivin 2005/36/EY 1 artikla, 3 artiklan 1 kohdan c alakohta, 10 artiklan b alakohta, 11, 13, 14, 21, 24 ja 44 artikla sekä liitteessä V oleva 5.6.2 kohta

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Säännellyn ammatin pätevyyden tunnustamisesta annetun Liettuan tasavallan lain (Lietuvos Respublikos reglamentuojamų profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymo), sellaisena kuin se on ollut voimassa 31.1.2014 alkaen (jäljempänä laki), 1 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”1. Tässä laissa säädetään Euroopan unionin (jäljempänä EU) jäsenvaltioiden kansalaisten, Euroopan talousalueen (jäljempänä ETA) jäsenvaltioiden kansalaisten ja Sveitsin valaliiton kansalaisten EU:ssa, ETA:lla ja Sveitsin valaliitossa *hankitun* ammattipätevyyden tunnustamista koskevista periaatteista ja menettelyistä sekä hallinnollisesta yhteistyöstä ja annetaan takeet siitä, että *toisessa jäsenvaltiossa* ammattipätevyyden hankkineilla henkilöillä on samat oikeudet kuin Liettuan tasavallan kansalaisilla harjoittaa, joko itsenäisenä ammatinharjoittajana tai työntekijänä, säänneltyä ammattia Liettuan tasavallassa.”

Lain 10 §:n (”Muodollisesta pätevydestä annettavien asiakirjojen yleisen tunnustamisjärjestelmän soveltamisala”) 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän luvun säännöksiä sovelletaan kaikkiin seuraaviin säänneltyihin ammatteihin, lukuun ottamatta tämän lain III osan II ja III luvussa lueteltuja ammatteja, [sekä] niissä tapauksissa, joissa henkilö ei jostain erityisestä ja poikkeuksellisesta syystä täytä mainituissa luvuissa säädettyjä edellytyksiä:

--

2) peruskoulutuksen saaneet lääkärit, erikoislääkärit, yleissairaanhoidosta vastaavat sairaanhoitajat, hammaslääkärit, eläinlääkärit, kättilöt, proviisorit ja arkkitehdit, jos henkilö ei täytä tämän lain 19, 23, 29, 33, 35, 39 ja 45 §:ssä säädettyjä tosiasiallisen ja luvallisen ammatin harjoittamisen edellytyksiä”.

Liettuan tasavallan opetus- ja tiedeministerin 23.7.2015 antamassa määräyksessä nro V-802, jonka otsikko on ”Farmasian koulutusalan kuvauksen hyväksyminen” (jäljempänä määräys nro V-802), todetaan seuraavaa:

”3. Farmasian koulutusalan opinto-ohjelmia voidaan tarjota korkea-asteen oppilaitoksissa alemman korkea-asteen ammatillisina opintoina tai yliopistoissa integroituina opintoina.

--

11. Farmasian koulutusalan integroitu opinto-ohjelma käsittää peruskoulutuksen, jonka suorittamisen jälkeen opiskelijalle myönnetään maisterin oppiarvo ja proviisorin pätevyys. Farmasian koulutusalan maisterin tutkinto on osoitus siitä, että henkilö pystyy harjoittamaan farmasian alan toimintaa ja tieteellistä tutkimusta ja jatkamaan yliopistossa tohtoritutkintoon johtavia opintoja valitsemallaan erikoisalalla.

--

14. Proviisorin muodollista pätevyyttä osoittavan asiakirjan on oltava osoitus vähintään viisi vuotta kestäneiden opintojen suorittamisesta, jotka täyttävät seuraavat vähimmäisvaatimukset:

14.1. neljä vuotta täysipäiväistä teoreettista ja käytännöllistä opiskelua yliopistossa, samantasoisesti tunnustetussa korkea-asteen koulutusta antavassa laitoksessa tai yliopiston valvonnassa;

14.2. kuusi kuukautta käytännön harjoittelua yleisölle avoimessa apteekissa tai sairaalassa farmaseuttisesta toiminnasta vastaavan henkilön valvonnassa.”

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Valittaja suoritti neljä vuotta farmasian opintoja Huddersfieldin yliopistossa (Yhdistynyt kuningaskunta) ja sai 18.7.2013 farmasian maisterin oppiarvon; hän suoritti myös apteekissa kuuden kuukauden pituisen harjoittelun, josta tehty arviointi oli myönteinen ja josta hän sai todistuksen.
- 2 Farmasian alan ammattipätevyyden hankkiminen Yhdistyneessä kuningaskunnassa edellyttää akateemista koulutusta eli neljän vuoden opintoja yliopistossa ja 12 kuukauden harjoittelua apteekissa. Vaikean henkilökohtaisen tilanteensa vuoksi valittaja joutui palaamaan Liettuaan, joten hän ei suorittanut harjoitteluaan Yhdistyneessä kuningaskunnassa sijaitsevassa apteekissa loppuun.
- 3 Studiju kokybės vertinimo centras (korkea-asteen koulutuksen laadunarviointikeskus, Liettua) antoi valittajalle 23.7.2014 todistuksen ammattipätevyyden akateemisesta tunnustamisesta ja päätti tunnustaa hänen tutkintotodistuksensa vastaavan maisterin oppiarvoa, joka myönnetään integroitujen farmasian alan opintojen suorittamisen jälkeen Liettuan tasavallassa, mutta totesi, ettei todistus merkinnyt ammattipätevyyden tunnustamista, koska tällaisen tunnuksen myöntää ainoastaan siihen valtuutettu laitos eli vastapuoli.
- 4 Valittaja esitti 6.8.2014 vastapuolelle ammattipätevyytensä tunnustamista koskevan hakemuksen. Vastapuoli ilmoitti, että valittajan asiakirjat osoittivat akateemisen koulutuksen suorittamisen mutta eivät ammattipätevyyttä ja että ei ollut selvää, missä (Liettuassa vai Yhdistyneessä kuningaskunnassa) jäljellä oleva kuuden kuukauden harjoittelu olisi suoritettava.
- 5 Valittaja teki syyskuussa 2014 Liettuan terveystieteiden yliopiston (Lietuvos sveikatos mokslų universitetas) kanssa opintoja koskevan sopimuksen, jonka perusteella hän suoritti toisen kuuden kuukauden pituisen harjoittelujakson apteekissa ja sai yliopistolta tästä todistuksen 27.5.2015.

- 6 Valittaja teki Valstybinė vaistų kontrolės tarnyballa (valtion lääkevalvontavirasto, Liettua) hakemuksen proviisorin toimiluvan myöntämisestä hänelle ja toimitti tässä yhteydessä edellä mainitun todistuksen. Kyseinen virasto ei myöntänyt hänelle proviisorin toimilupaa sillä perusteella, ettei hän ollut toimittanut mitään asiakirjaa, joka vahvistaisi ammattipätevyyden tunnustamisen Liettuassa.
- 7 Vastaanotettuaan valittajalta uudistetun hakemuksen hänen ammattipätevyytensä tunnustamiseksi terveysministeriö kieltäytyi 24.7.2017 antamallaan määräyksellä nro V-902, jonka otsikko on ”BB:n ammattipätevyyden tunnustaminen proviisorin ammatin harjoittamiseksi Liettuan tasavallassa” (jäljempänä määräys nro V-902), tunnustamasta valittajan ammattipätevyyttä ja ilmoitti tästä hänelle 28.7.2017 päivätyllä kirjeellä. Määräyksessä nro V-902 todetaan, että valittaja ei ole saanut proviisorin ammattipätevyyttä Euroopan unionin jäsenvaltiossa ja ettei ammattipätevyyttä näin ollen tunnusteta. Kirjeessä todetaan, ettei valittaja esittänyt tunnustamiseen tarvittavia asiakirjoja.
- 8 Vastapuoli totesi mainitussa kirjeessä myös, että Yhdistyneen kuningaskunnan toimivaltainen viranomainen ilmoitti sille, että valittaja ei täyttänyt vaadittavia edellytyksiä proviisorin ammattipätevyyden saamiseksi Yhdistyneessä kuningaskunnassa.
- 9 Valittaja teki vastapuolen antamasta määräyksestä nro V-902 oikaisuvaatimuksen valituslautakuntaan, jonka 13.9.2017 tehdyllä päätöksellä määräys pysytettiin voimassa. Valituslautakunta perusteli päätöstään sillä, että direktiiviä 2005/36/EY ja lakia, jolla se pannaan täytäntöön, sovelletaan ainoastaan henkilöihin, jotka ovat hankkineet ammattipätevyyden toisessa jäsenvaltiossa ja joilla on muodollista pätevyyttä osoittava asiakirja, kun taas valittaja ei täytä näitä vaatimuksia ja direktiivin 2005/36/EY mukaisia korvausjärjestelmiä ei voida soveltaa häneen, sillä niitä voidaan soveltaa vain henkilöihin, jotka ovat hankkineet ammattipätevyyden ja joiden koulutus eroaa säännellyn ammatin koulutuksesta vastaanottavassa jäsenvaltiossa.
- 10 Valittaja nosti vastapuolen ja valituslautakunnan päätöksistä kanteen Vilniaus apygardos administracinis teismasissa (alueellinen hallintotuomioistuin, Vilna, Liettua). Valittaja totesi kanteessaan, että sekä vastapuoli käsitellessään ammattipätevyyden tunnustamista että valituslautakunta olivat toimineet kaavamaisesti, jättäneet arvioimatta sekä hänen toimittamiensa ammattipätevyyden osoittavien asiakirjojen sisältöä että sitä, täyttivätkö nämä asiakirjat edellytykset proviisorin ammattipätevyyden hankkimiselle Liettuan tasavallassa, ja ottaneet huomioon ainoastaan asiakirjojen otsikot.
- 11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi 27.2.2018 antamallaan tuomiolla valittajan kanteen perusteettomana. Valittaja valitti tästä ratkaisusta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyyntöjen perusteista

Direktiivin 2005/36/EY 10 artiklan b alakohta

- 12 Direktiivillä 2005/36/EY säännellään lähinnä tapauksia, joissa henkilöt, jotka ovat hankkineet ammattipätevyyden jossakin Euroopan unionin jäsenvaltiossa, pyrkivät harjoittamaan ammattitoimintaa toisessa jäsenvaltiossa. Direktiivin 2005/36/EY 1 artiklassa myös säädetään, että ammattipätevyys voidaan hankkia useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa.
- 13 Direktiivin 2005/36/EY 21 artiklan (”Automaattisen tunnustamisen periaate”), joka sisältyy III osaston III luvun (”Koulutuksen vähimmäisvaatimusten yhteensovittamiseen perustuva tunnustaminen”) 1 jaksoon, 1 kohdassa säädetään, että jos henkilöllä on toisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa saatu proviisorin muodollista pätevyyttä osoittava asiakirja ja hän täyttää kyseisen luvun 7 jakson 44 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut koulutuksen vähimmäisvaatimukset, kunkin jäsenvaltion on tunnustettava ammattipätevyys automaattisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti. Direktiivin 2005/36/EY 21 artiklan 6 kohdassa säädetään edellytyksistä, joiden on täyttyvä, jotta jäsenvaltio antaa henkilölle oikeuden aloittaa proviisorin ammattitoiminnan ja harjoittaa sitä jäsenvaltiossa; hänellä on toisin sanoen oltava kyseisen direktiivin liitteessä V olevassa 5.6.2 kohdassa tarkoitettu muodollista pätevyyttä osoittava asiakirja, jolla taataan, että asianomainen henkilö on hankkinut 24 artiklan 3 kohdassa ja 44 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut tarvittavat tiedot ja taidot.
- 14 Direktiivin 2005/36/EY 10 artiklan b alakohdassa säädetään, että kyseisen direktiivin III osaston I luvun (”Koulutuksesta annettavien asiakirjojen yleinen tunnustamisjärjestelmä”) säännöksiä voidaan soveltaa myös proviisoreihin, jotka eivät jostain erityisestä ja poikkeuksellisesta syystä täytä III osaston III lukuun sisältyvissä 21 ja 44 artiklassa säädettyjä tosiasiallisen ja luvallisen ammatin harjoittamisen edellytyksiä.
- 15 Direktiivin 2005/36/EY 10 artiklan b alakohdan mukaan proviisoreiden, jotka eivät täytä ammatin harjoittamisen edellytystä, on täytynyt saada peruskoulutus.¹ Peruskoulutuksen käsitettä ei määritellä direktiivissä itsessään, eikä se siten ole selvä. Jaosto ei näin ollen voi arvioida, voidaanko valittajan käsiteltävässä asiassa katsoa suorittaneen peruskoulutuksen. Jos voitaisiin katsoa, että valittaja täyttää tämän edellytyksen ja että koulutuksesta annettavien asiakirjojen yleistä tunnustamisjärjestelmää voidaan soveltaa hänen tapaukseensa yleisesti, merkityksellisiä olisivat direktiivin 2005/36/EY pätevyystasojen koskeva 11 artikla, tunnustamisen edellytyksiä koskeva 13 artikla ja korvaavia toimenpiteitä koskeva

¹ Kääntäjän huomautus: ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuimien tukeutuu ilmeisesti direktiivin liettuankieliseen versioon, koska 10 artiklan b alakohdan liettuankielistä versiota on mahdollista lukea siten, että kyseiseen säännökseen sisältyvä viittaus ”peruskoulutukseen” pätee paitsi lääkäreihin myös muun muassa proviisoreihin.

14 artikla. Koulutuksesta annettavien asiakirjojen yleisen tunnustamisjärjestelmän soveltaminen merkitsisi lisävelvoitteita pätevyiden tunnustavalle laitokselle.

- 16 Käsiteltävässä asiassa on riidatonta, että valittaja ei ole saanut proviisorin koulutuksesta annettavaa asiakirjaa, sellaisena kuin se määritellään direktiivin 2005/36/EY liitteessä V olevassa 5.6.2 kohdassa, missään Euroopan unionin jäsenvaltiossa eikä voi siten hyötyä automaattisen tunnustamisen periaatteesta. Direktiivin 2005/36/EY 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella ammattipätevyys voidaan kuitenkin osoittaa paitsi muodollista pätevyyttä osoittavalla asiakirjalla myös muilla asiakirjoilla, jotka todistavat pätevyiden tai kokemuksen. Asiakirja-aineistoon sisältyvistä asiakirjoista ilmenee, että valittaja tosiasiallisesti täytti useissa jäsenvaltioissa direktiivin 2005/36/EY 44 artiklassa säädetyt edellytykset proviisorin ammattipätevyiden hankkimiselle ja että hänelle ei annettu edellä mainittua proviisorin ammattipätevyiden todistavaa asiakirjaa eikä hän voi harjoittaa proviisorin ammattia vain siksi, ettei ole annettu säännöksiä, joissa säädettäisiin nimenomaisesti tällaisista tapauksista.
- 17 Jaoston näkemyksen mukaan valittaja on täyttänyt edellytykset proviisorin ammattipätevyiden hankkimiselle, toisin sanoen hän on suorittanut neljän vuoden ammatillisen koulutuksen ja yhteensä 12 kuukautta harjoittelua apteekeissa (kuusi kuukautta Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja kuusi kuukautta Liettuan tasavallassa). Jaosto katsoo, että jos kaikki nämä edellytykset olisivat täyttyneet yhdessä ja samassa jäsenvaltiossa, toisin sanoen Yhdistyneessä kuningaskunnassa, valittaja olisi saanut proviisorin muodollista pätevyyttä osoittavan asiakirjan, joka olisi tunnustettu Liettuan tasavallassa, direktiivin 2005/36/EY 21 artiklassa vahvistetun automaattisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti.
- 18 Liettuan tasavallassa proviisorin ammattipätevyys myönnetään sen jälkeen, kun on suoritettu täysipäiväisesti opiskellen viisivuotiset integroidut opinnot. Jos asiassa esitettyä näyttöä arvioidaan ainoastaan muodollisesti, jaoston mukaan vaikuttaa siltä, että valittaja itse asiassa täyttää määräyksessä nro V-802 asetetut edellytykset: ensinnäkin hänen Yhdistyneessä kuningaskunnassa suorittamansa akateeminen koulutus tunnustetaan Liettuassa, ja toiseksi hän on suorittanut Liettuassa harjoittelun, joka vaaditaan proviisorin ammattipätevyiden hankkimiseksi.
- 19 Valittaja on näin ollen aineellisesti täyttänyt direktiivin 2005/36/EY 44 artiklassa tarkoitetut proviisorin ammattipätevyiden hankkimisen edellytykset, mutta hänellä ei tunnusteta olevan (hänelle ei myönnetä) ammattipätevyttä vastaanottavassa jäsenvaltiossa puhtaasti muodollisista syistä eli siksi, että valittajalla ei ole muodollista pätevyyttä osoittavaa asiakirjaa. Hänellä ei ole tällaista asiakirjaa, koska vaikean henkilökohtaisen tilanteen vuoksi hän ei täyttänyt proviisorin ammattipätevyiden hankkimisen edellytyksiä yhdessä Euroopan unionin jäsenvaltiossa, vaan käyttämällä yhtä unionin perusvapautta – henkilöiden vapaata liikkuvuutta – hän täytti ne kahdessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa ja pyrkii nyt harjoittamaan proviisorin ammattia toisessa niistä eli Liettuan tasavallassa.

- 20 Unionin tuomioistuin on tulkinnut koulutuksesta annettavien asiakirjojen yleistä tunnustamisjärjestelmää (tuomio 14.9.2000, Hocsmán, C-238/98, EU:C:2000:440, 31–34 kohta ja tuomio 8.7.1999, Fernández de Bobadilla, C-234/97, EU:C:1999:367, 33 kohta); jaosto ei kuitenkaan voi käyttää tätä oikeuskäytäntöä ohjenuorana käsiteltävässä asiassa erilaisten olosuhteiden vuoksi (mainituissa asioissa henkilöillä oli ammattipätevyyttä osoittava asiakirja).

SEUT 45 ja SEUT 49 artikla sekä perusoikeuskirjan 15 artikla

- 21 Koska direktiivin 2005/36/EY mukaista yleistä tunnustamisjärjestelmää sovelletaan vain tietyissä tapauksissa, jaostolle herää kysymys, onko käsiteltävässä asiassa valittajalla oikeus vaatia ammattipätevyytensä tunnustamista SEUT 45 artiklan, jossa vahvistetaan työntekijöiden vapaa liikkuvuus, ja SEUT 49 artiklan, jossa vahvistetaan sijoittautumisvapaus, sekä perusoikeuskirjan 15 artiklan 1 kohdan, jonka mukaan jokaisella on oikeus tehdä työtä ja harjoittaa vapaasti valitsemaansa tai hyväksymäänsä ammattia, ja perusoikeuskirjan 15 artiklan 2 kohdan nojalla, jonka mukaan jokaisella unionin kansalaisella on vapaus hakea työtä, tehdä työtä, sijoittautua tai tarjota palveluja missä tahansa jäsenvaltiossa.
- 22 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan pätevyysedellytykset vahvistavat kansalliset oikeussäännöt voivat rajoittaa perusvapauksien käyttämistä, jos kysymyksessä olevissa kansallisissa oikeussäännöissä ei oteta huomioon asianomaisen henkilön toisessa jäsenvaltiossa jo hankkimia tietoja ja pätevyyttä (ks. tuomio 7.5.1991, Vlassopoulou, C-340/89, EU:C:1991:193, 15 kohta; tuomio 13.11.2003, Morgenbesser, C-313/01, EU:C:2003:612, 62 kohta ja tuomio 10.12.2009, Pešla, C-345/08, EU:C:2009:771, 36 kohta). Jäsenvaltion viranomaisilla on velvollisuus ottaa huomioon asianomaisen henkilön kaikki tutkintotodistukset, todistukset ja muut muodollista kelpoisuutta osoittavat asiakirjat sekä hänen merkityksellisen ammattikokemuksensa vertaillessaan näistä asiakirjoista ilmenevää pätevyyttä ja tätä kokemusta tietoihin ja pätevyYTEEN, jota kansallisessa lainsäädännössä edellytetään (ks. em. tuomio Vlassopoulou, 16 kohta; tuomio 22.1.2002, Dressen, C-31/00, EU:C:2002:35, 24 kohta ja em. tuomio Morgenbesser, 57 ja 58 kohta). Vastaanottavan jäsenvaltion viranomaisten on kyseisen vertailun avulla voitava objektiivisesti varmistua siitä, että ulkomainen tutkintotodistus osoittaa haltijallaan olevan samanlaiset tai ainakin vastaavat tiedot ja pätevyys kuin mitä kansallinen tutkintotodistus osoittaa. Ulkomaisen tutkintotodistuksen vastaavuutta on arvioitava yksinomaan niiden tietojen ja pätevyYDEN perusteella, jotka kyseisen tutkintotodistuksen haltijalla voidaan olettaa olevan, kun huomioon otetaan kyseiseen tutkintotodistukseen liittyvien opintojen ja käytännön koulutuksen luonne ja kesto (ks. em. tuomio Vlassopoulou, 17 kohta; em. tuomio Morgenbesser, 68 kohta ja em. tuomio Pešla, 39 kohta).
- 23 Vaikka ensimmäiseen kysymykseen vastattaisiin kieltävästi etenkin sen vuoksi, ettei käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltainen tilanne kuulu direktiivin 2005/36/EY soveltamisalaan, koska valittaja ei ole saanut muodollista pätevyyttä

osoittavaa asiakirjaa, joten tällaista tilannetta ei ole yhdenmukaistettu unionin johdetulla oikeudella, on näin ollen katsottava, että valittajalla olisi oltava oikeus vedota suoraan unionin primaarioikeuden määräyksiin. Siinä tapauksessa toimivaltaisen viranomaisen olisi SEUT:n ja perusoikeuskirjan määräysten mukaisesti arvioitava valittajan ammatillista koulutusta ja verrattava sitä Liettuan tasavallassa vaadittavaan ammatilliseen koulutukseen sekä otettava huomioon hänen ammatillinen kokemuksensa ja täydennyskoulutuksensa. Jos niissä havaitaan eroja, se voisi pyytää valittajaa korvaamaan nämä erot tai hankkimaan lisää ammatillista kokemusta. Muussa tapauksessa jaoston mukaan vaikuttaa siltä, että toimivaltaisten viranomaisten toimien voitaisiin katsoa estävän SEUT:ssa ja perusoikeuskirjassa taattujen perusvapauksien käyttämistä ja että nämä toimet voivat tehdä niiden käyttämisen vähemmän houkuttelevaksi tai täysin mahdottomaksi.

TYÖASIAKIRJA